

РЕШЕНИЕ

№ 773

гр. София, 11.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 31 състав,
в публично заседание на 18.01.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Веселина Женаварова

при участието на секретаря Макрина Христова, като разгледа дело номер **7909** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл.40, ал.1 от Закона за достъп до обществена информация /ЗДОИ/.

Образувано е по жалба на Сдружение „Асоциация на българските кинозалони“ срещу мълчалив отказ на изп.директор на Изпълнителна агенция „Национален филмов център“ по подаденото от него заявление за достъп до обществена информация с вх.№ 01-1171/03.07.2020г. Жалбоподателят моли за отмяната на оспорения отказ като незаконосъобразен. Поддържа, че поисканата информация е обществена такава, както и че е налице обществен интерес от разкриването ѝ. Претендира присъждането на разноски.

В съдебно заседание Сдружение „Асоциация на българските кинозалони“, чрез адв.З., поддържа жалбата.

Ответникът по оспорването изп.директор на Изпълнителна агенция „Национален филмов център“, чрез юриск.С. в съд.з., оспорва жалбата като твърди, че търсената информация представлява търговска тайна на трети лица, които не са дали съгласие за предоставянето ѝ. Претендира разноски.

Съдът, като се запозна с изложеното в жалбата, становището на ответника и доказателствата по делото, намира за установено следното от фактическа страна:

Административното производство е образувано по подадено от жалбоподателя Сдружение „Асоциация на българските кинозалони“ заявление за достъп до обществена информация, заведено с вх.№ 01-1171/03.07.2020г., с което той е поискал

предоставянето по реда на ЗДОИ на информацията съдържаща се в Протоколи №63-71/26.06.2020г. на Финансовата комисия -консултативно –експертен орган към изп.директор на Изпълнителна агенция „Национален филмов център“, които са послужили , за да бъде определен начина на разпределение на държавното финансово подпомагане в размер на 339 870лв. от квотата за показ на филми по чл.18, ал.2, т.2 на Закона за филмовата индустрия по различни проекти. Изрично е посочена и предпочитаната форма за достъп - копия на хартиен носител и/или копия на технически носител.

С писмо изх.№01-161/06.07.2020г. на директора на ИА“НФЦ“ е поискано съгласието на лицата – [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма], чиито данни се съдържат в протоколите до които се иска достъп. Съгласие да бъдат предоставени данните е дадено от [фирма]; изричен отказ за това е постъпил от [фирма], [фирма], [фирма], [фирма]; от останалите лица няма данни да е постъпил отговор.

По делото няма и данни на основание чл.30, ал.1 ЗДОИ, административният орган да е направил изявление за удължаване на срокът за произнасяне по заявлението, поради което, съгласно чл.28, ал.2 ЗДОИ, той е следвало да се произнесе до 17.07.2020г.

Страните не спорят, че до изтичането на този срок, както и към момента на подаване на жалбата до съда, вкл. и към приключване на съдебното дирене по делото, по подаденото от оспорващия заявление не е налице произнасяне. Следователно е формиран мълчалив отказ по см. на чл.58, ал.1 АПК, подлежащ на оспорване по съдебен ред. Жалбата, с която е сезиран съдът, е подадена на 03.08.2020г., което обосновава извод за спазване на преклузивния срок за оспорване по чл.149, ал.2 АПК – едномесечен от изтичане на срока за произнасяне на административния орган, в случая 17.18.2020г.

При така установеното от фактическа страна, съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима като подадена от надлежна страна и срещу акт, подлежащ на съдебен контрол. Предвид формата на оспорения акт - мълчалив отказ, спазен е и преклузивният срок за подаването на жалбата до съда - чл. 149, ал. 2 от АПК във вр. с чл. 28, ал. 2 от ЗДОИ. По съществото ѝ съдът взе предвид следното:

Страните не спорят, че ответникът е задължен субект по чл. 3, ал. 1 от ЗДОИ, предоставящ достъп до обществена информация.

Съгласно легалното определение в чл. 2, ал. 1 от ЗДОИ, "обществена информация" по смисъла на този закон е всяка информация, свързана с общественния живот в Република България и даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона субекти. Обществената информация е: официална - която се съдържа в актовете, издавани от държавните органи при осъществяване на техните правомощия (чл. 10 ЗДОИ) и служебна - информацията, която се събира, създава и съхранява във връзка с официалната информация, както и по повод дейността на органите и на техните администрации (чл. 11 ЗДОИ). Исканата със заявлението информация е служебна обществена информация по см. на чл. 11 от ЗДОИ, тъй като касае данни, въз основа на които ответникът е издал своя заповед, с която е определил държавно финансово подпомагане в размер на 339 870лв. от квотата за показ на филми по чл.18, ал.2, т.2 от ЗФИ. В този смисъл исканата информация се отнася и е необходима за създаване и изясняване на мнение у заявителя по отношение на дейността на ИА“НФЦ“, в частност начина по който тя

разходва средства от държавния бюджет.

Съпоставени към текста на цитираните по горе разпоредби, поставените въпроси от заявлението касаят информация за данни, които са създадени от органа, подчинените нему органи в същата йерархична структура и администрацията към тях, която е създадена във връзка с официалната информация и по повод дейността им, т.е. служебна обществена информация. Тя е свързана с обществения живот, тъй като от една страна се отнася до упражняване правомощията на държавния орган и дейността на неговата администрация, а от друга страна касае данни, които съпътстват и се създават по повод изпълнение на възложените им със закон правомощия и функции. Търсените протоколи са съставени по повод изпълнение на правомощия на изп.директор на ИА“НФЦ“, от негова помощна комисия. Затова и всички данни, създадени и съхранени във връзка производството по държавното финасиране по реда на ЗФИ представляват служебна обществена информация по см. на чл. 11 от ЗДОИ и като такива подлежат на предоставяне до достъп при наличие и на останалите предпоставки за това. Достъпът до тези данни е необходим за създаване на собствено мнение по см. на чл. 2, ал. 1 от ЗДОИ у съответния гражданин или юридическо лице.

В случай, че е имало основание достъпът до обществена информация да бъде ограничен съгласно чл. 13, ал. 2 от ЗДОИ, административният орган е бил длъжен да посочи ясно и мотивирано кое от основанията за ограничаване на достъпа до информация е налице. Освен това, съгласно чл. 13, ал. 4 от ЗДОИ „достъпът до служебна обществена информация не може да се ограничава при наличие на надделяващ обществен интерес.“ В този смисъл административният орган е следвало да изследва въпроса за надделяващ обществен интерес, което не е направил.

На следващо място, съображенията на органа, че изисканите данни засягат правата на трети лица, не могат сямаи по себе си да бъдат основание за постановяване на отказ за достъп до информация. В чл. 37, ал. 1, т.2 от ЗДОИ е посочено, че достъпът следва да бъде отказан, когато същият засяга интересите на трето лице и то изрично е отказало предоставяне на исканата обществена информация, освен в случаите на надделяващ обществен интерес. В становището на процесуалния представител на органът излага доводи, че информацията по процесното заявление съдържа търговска тайна на трети лица, възразили изрично за предоставянето ѝ. Съгласно чл.17, ал.2 и ал.3 ЗДОИ, обществена информация, която представлява търговска тайна и чието предоставяне или разпространяване би довело до нелоялна конкуренция между търговци, не подлежи на предоставяне освен в случаите на надделяващ обществен интерес; като задължените субекти, когато отказват достъп до обществена информация на това основание, са длъжни да посочат обстоятелствата, които водят до нелоялна конкуренция между търговците. Също така в §1, т.5 от ДР на ЗДОИ, изрично е посочено, че не представляват "търговска тайна" факти, информация, решения и данни, свързани със стопанска дейност, чието запазване в тайна е в интерес на правоимащите, но е налице надделяващ обществен интерес от разкриването ѝ; като до доказване на противното обществен интерес от разкриването е налице, когато тя: улеснява прозрачността и отчетността на субектите по чл. 3, ал. 1 относно вземаните от тях решения /б.“б“/. В случая административният орган не е изложил съображения относно липсата на надделяващ обществен интерес по смисъла на §1, т.6 от ДР на ЗДОИ, за което носи доказателствена тежест, както и относно обстоятелствата, които според него водят до нелоялна конкуренция между търговци.

Следва да бъде отбелязано, и че едно от третите лица – [фирма] изрично е дало

съгласие неговите данни да бъдат предоставени, като в тази връзка не е обсъдена възможността за частично предоставяне на търсената информация съгласно чл.37, ал.2 ЗДОИ.

В заключение следва да се отбележи, че с оглед характера на обществените отношения, които урежда ЗДОИ, задълженият субект по чл. 3 от същия закон дължи изрично произнасяне по заявлението, в предписаната в чл. 34, ал. 1 от ЗДОИ форма на акта, който следва да съдържа изрично изброените в закона реквизити, като изложи ясни и конкретни мотиви съгласно изискването на чл. 38 от ЗДОИ и чл. 59, ал. 2, т. 4 и т. 5 от АПК. Това се извежда и от изричните разпоредби на чл. 28, ал. 2 от ЗДОИ - уведомяване писмено на заявителя за взетото решение и от чл. 38 и чл. 39 ЗДОИ за формата и съдържанието на административното решение, връчване на решението за отказ за предоставяне достъп до обществена информация. Налице е императивна разпоредба на закона за срочно и изрично писмено произнасяне по заявлението, включително и при отказ. Мълчаливият отказ за произнасяне с писмено мотивирано решение по заявление за достъп до обществена информация винаги е незаконосъобразен и подлежи на отмяна при редовното му и допустимо обжалване от заявителя.

Предвид гореизложеното, оспорваният мълчалив отказ следва да бъде отменен като незаконосъобразен и делото се върне като административна преписка на административния орган за изрично произнасяне с мотивирано решение по заявлението, при спазване на указанията на съда.

При този изход на делото и на основание чл.143, ал.1 АПК, на жалбоподателят ще следва да се присъдят направените от него разноски по делото за държавна такса – 10лв. и за адвокатско възнаграждение -500лв.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК във вр. с чл. 41, ал. 1 и ал. 2 от ЗДОИ, Административен съд София-град, Второ отделение, 31-ви състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ мълчалив отказ на изп.директор на Изпълнителна агенция „Национален филмов център“ по подаденото от Сдружение „Асоциация на българските кинозалони“ заявление за достъп до обществена информация с вх.№ 01-1171/03.07.2020г.

ВРЪЩА преписката, образувана по заявление за достъп до обществена информация от Сдружение „Асоциация на българските кинозалони“, на изп.директор на Изпълнителна агенция „Национален филмов център“ за ново произнасяне съобразно задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящото решение.

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция „Национален филмов център“ да заплати на Сдружение „Асоциация на българските кинозалони“, с ЕИК[ЕИК], съдебни разноски в размер на 510 /петстотин и десет/ лева.

Решението, съгласно чл. 40, ал. 3 от ЗДОИ, не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ:

